

Пжтникътъ най-напрѣдъ не съгласилъ, но като му се заклела змията, че нищо не ще му направи и че ще го награди съ най-добра награда, каквато човѣцитѣ могатъ да направятъ въ свѣта, той взелъ камъчето и змията излѣзла навънъ.

Двамата трѣгнали да пжтуватъ заедно. Слѣдъ малко пжтуване човѣкътъ поискалъ отъ змията обѣщаната награда. Змията се изпрѣчила насрѣща му и рекла: „Азъ казахъ, че ще те наградя съ най-добрата награда, която човѣцитѣ могатъ да дадатъ въ свѣта, но ти трѣбва да знаешъ, че хората твърдѣ рѣдко награждаватъ доброто съ добро, а въ повечето случаи връщатъ зло за добро. Затова по-скоро лѣгай да те изямъ!

Пжтникътъ се уплашилъ, но помолилъ змията да потърпи малко, до като намѣрятъ нѣкого, който да ги *прѣсѣди*,

Змията се съгласила.

Слѣдъ малко пжтуване тѣ срѣщнали два гарвана. Змията ги поканила за сѣдии. Пжтникътъ имъ разказалъ, каквото се случило. Гарванитѣ, като помислили, че и за тѣхъ ще има достатъчно месо за ядене, прѣсѣдили, че змията има право.

Осѣдениятъ не билъ доволенъ отъ тѣхната прѣсѣда, затова помолилъ змията да отидатъ другадѣ да се сѣдятъ. Слѣдъ малко стигнали при единъ вълкъ, дѣто били още вълчицата и тѣхнитѣ малки вълчета. И вълкътъ казалъ, че змията има право. Слѣдъ прѣсѣдата малкитѣ вълчета заскимтели, като се радвали, че ще ядатъ човѣшко месо.